

det är helt naturligt, då man besinnar, att det framför andra äger en universell karaktär, hvarför ock dess välbefinnande måste återverka på alla punkter af det vetenskapliga lifvet. Det är den rustkammare, där de flesta vapen, med hvilka de andliga striderna skola utkämpas, stå att hemta. Och därest man ej försörjer ett bibliotek med de vetenskapliga skatter, som universitetet för sitt arbete ovilkorligen behöfver, förfar man lika ovisligt, som den hvilken underhåller en god och dyrbar här, men undanhåller densamma de för striden nödiga vapnen. Och liksom medvetandet af att gå fienden till mötes med en ofullständig och dålig utrustning i hög grad försvagar härens moraliska kraft, så återverkar det i längden djupt nedtryckande på den vetenskaplige arbetarens lust och mod, om man förvägrar honom de vapen han måste äga, för att med framgång kämpa sitt fosterlands andliga täffingsstrid.

Och man får ej föreställa sig, att därför att en institution ej är alldeles förgäten med anslag, ja ej ens därför att detta kan synas i och för sig utgöra en icke obetydlig summa, det därför skall vara allt välbestäldt. Understödet måste vara så tillräckligt, att det därmed afsedda målet vinnes. Där åter alltför mycket i detta afseende fattas, uträttas mycket litet, trots allt hvad som påkostats. Och man bör dessutom icke förgäta att, om äfven så skulle varit, hvilket dock aldrig med universitetets bibliotek varit fallet, att en tid funnits, då de medel hvaröfver man förfogade för institutionens behof kunde anses tillräckliga, däraf ingalunda följer, att samma medel i en annan tid också böra vara tillfredsställande. Ty krafven måste genom förhållandenas egen inneboende makt ovilkorligen växa med tiden. Utveckling är lösen på lifvets alla områden, och vetenskapens gör härutinnan långt ifrån något undantag. Tvärtom är det ett för alla välkändt faktum, att vetenskapens område alltjämt vid-